

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **R. N.**, narozený X,
státní příslušník X,
naposledy známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková, Balková 1, Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Hládkov 701/4, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-519/DS-PR-D03-2020 ze dne 24. 9. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě dvou měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. Žalobce byl dne 4. 9. 2020 zadržen Policií České republiky a následujícího dne zajištěn, neboť pobýval na území ČR neoprávněně. Protože dříve požádal o mezinárodní ochranu v Rumunsku, žalovaný rozhodl tak, že Rumunsko je státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil především tím, že žalobce požádal o azyl na území Rumunska jakožto prvním ze členských států Evropské unie. Žalovaný zároveň neshledal překážky přemístění do Rumunska, které nevykazuje systematické nedostatky při vyřizování azylových žádostí.
2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že nemůže být předán do Rumunska. Důvod spočívá ve vážných systémových nedostatcích azylového řízení. Kapacity příslušných ubytovacích zařízení jsou zahlceny a hygienicky nevyhovují. Uprchlíci v Rumunsku nemají dostatečný přístup k zdravotní péči či k právním službám. Rumunsko také dále žadatele o azyl i azylanty znevýhodňuje oproti vlastním občanům, jelikož po nich v pracovních vztazích žádá splnění vyšších kvalifikačních nároků. Rumunští zaměstnavatelé jsou k zaměstnávání azylantů navíc demotivováni nastavením daňového systému. Žalobce přitom o azyl v Rumunsku nežádal. Pouze tam s největší pravděpodobností podepsal špatně přeložené dokumenty, jimž nerozuměl. O azyl chtěl požádat až v Rakouské republice. Rumunské orgány nicméně poskytují ubytování v přijímacích střediscích až po podpisu azylové žádosti. Žalobce též poukázal na nesprávné vyhodnocení stávající epidemiologické situace ze strany žalovaného. Žalovaný na základě výše uvedeného postupoval v rozporu s čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že závěry ve věci založil na podkladech, jež tvoří součást správního spisu. Dále se zabýval epidemiologickou situací v Rumunsku, která je příznivější než v České republice. Systémové nedostatky v azylových řízeních musí odporovat lidskoprávním standardům, což ovšem u Rumunska neshledal ani Nejvyšší správní soud.

Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná.
5. V řízení nebylo sporné, že Rumunsko je státem, který je příslušný k posouzení žádosti žalobce. K této otázce totiž žalobce pouze uvedl, že v Rumunsku žádost o mezinárodní ochranu nepodal, zároveň však tvrdil, že ji asi podal, ale pravděpodobně z donucení a pravděpodobně bez tlumočníka. Konkrétními skutkovými a právními důvody tedy nedovožoval, že Rumunsko vůbec nemá být státem primárně příslušným k přijetí žalobce zpět podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení č. 604/2013. Nehledě na to, pokud žalobce sám neví, co se stalo, netvrdí to a nenavrhuje k tomu důkazy („asi“, „pravděpodobně“), stěží lze jeho spekulativní úvahu jakkoliv věcně uchopit. Veškerá konkrétní, projednatelná argumentace žalobce se tak upínala výlučně k aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013.
6. Z čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013 plyne, že je třeba určit jiný členský stát příslušný k řízení o žádosti, pokud žadatele není možné přemístit do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým (správně systémovým) nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.
7. Žalovaný vyšel při hodnocení situace v Rumunsku především z informací Odboru azylové

a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 13. 8. 2020 (č. l. 61–65 správního spisu). Ty popisují bulharský azylový systém zejména z právního hlediska, tj. jak probíhá řízení, jaké jsou opravné prostředky, jaká je úroveň právní pomoci. K samotným azylovým střediskům a jejich úrovni lze z informace zjistit, že žadatelé mají nárok na stejné materiální podmínky – ubytování, příspěvek na stravování, kapesné, sociální podporu, zdravotní péči a psychologickou pomoc. Přímě v cizineckém zařízení v Temešváru, kde byl žalobce, je k dispozici kuchyňka a toto zařízení je přístupné neziskovým organizacím a právním zástupcům.

8. Na základě těchto zjištění se žalovaný přiléhavě vypořádal s tvrzením žalobce, že jsou v Rumunsku špatné podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu, že nedostal jídlo a že musel na přidělené pokoji uklízet (srov. protokol o pohovoru z 22. 9. 2020 na č. l. 49–52). Z téhož pohovoru totiž vyplynulo, že žalobce měl možnost si jídlo zakoupit a že zařízení opustil po pouhých dvou dnech s úvahou, že mu mezinárodní ochranu Rumunsko stejně nepřizná. Tomu ovšem informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra nijak zvlášť nenasvědčuje, neboť uvádí i počty úspěšných žádostí o mezinárodní ochranu v roce 2019 (563 úspěšných oproti 730 neúspěšným). Povinnost uklízet přidělený pokoj pak nepochybně nelidské či ponižující zacházení nepředstavuje. Lze tedy zavřít, že se žalovaný s tvrzeními žalobce vypořádal srozumitelně, logicky a na věc přiléhavě.
9. Úvahy žalovaného tedy mají oporu ve správním spisu. Správnost podkladů správního spisu či dokonce aktuální stav v Rumunsku by soud mohl hodnotit, pokud by byly uplatněny odpovídající žalobní body včetně důkazních návrhů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 2 Azs 304/2016-26 ze dne 30. 11. 2016, odst. 12, č. j. 10 Azs 12/2017-70 ze dne 4. 5. 2017, odst. 14–18, a tam citovanou judikaturu).
10. Žalobce tedy mohl své výtky vůči systémovým nedostatkům v Rumunsku uplatnit i v řízení o žalobě. Ty sice uplatnil, ovšem způsobem, který nemůže účinně zpochybnit závěry žalovaného. Žalobce neidentifikoval žádné vady řízení před žalovaným, a to ani vady při zjišťování situace v Rumunsku. Svou žalobu založil pouze na tvrzení, že situace v Rumunsku je jiná, než žalovaný zjistil. Za tím účelem uvedl řadu informací z roku 2019 z „reportu organizace Country report Romania“ (tj. z tak nazvané *zprávy* Jesuit Refugee Service Romania), která byla ovšem podkladem i pro informace Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Z této zprávy žalobce uvedl řadu „nejkřiklavějších důvodů nepřijatelnosti předání do Rumunska“, ovšem bez jasného vztahu k případu žalobce a bez bližšího upřesnění strany zprávy, ze které mají tyto informace plynout (soud je tedy ku prospěchu žalobce na 163 stranách zprávy vyhledával). Nic z toho navíc nevypovídá o riziku nelidského či ponižujícího zacházení.
11. Tak například pod bodem 1) žaloby nazvaným „Řízení o udělení mezinárodní ochrany“ se samotného řízení o mezinárodní ochraně týká toliko informace o nedostatku tlumočnicků, k čemuž žalobce uvádí, že tlumočnicka pravděpodobně neměl (k tomu výše odst. 5 rozsudku). Proč by mělo jít o nelidské či ponižující zacházení, žaloba neuvádí. Pod bodem 2) žaloby nazvaným „Právo na právní pomoc“ se řízení o mezinárodní ochraně týká pouze konstatování, že právo na právní pomoc v mnohých případech absentuje a v případech žadatelů o azyl zajištěných v detenčních střediscích není pravidelně zajišťován přístup ke službám nevládních organizací. To jednak úplně neodpovídá obsahu žalobcem odkazované

zprávy (srov. str. 82, 121, 129), jednak opět neuvádí, proč by to mělo představovat riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobní tvrzení, že se „právní pomoci dostane jenom cca 60tim žadatelům o azyl“ je pak zcela nesrozumitelné a v odkazované zprávě nemá ani podle samotné číslovky žádnou oporu. Pod bodem 3) nazvaným „Materiální podmínky žadatelů o mezinárodní ochranu“ nejsou uvedeny žádné informace týkající se materiálních podmínek žadatelů, tím spíše ne, proč by mělo jít o nelidské či ponižující zacházení. Pod bodem 4) žaloby nazvaným „„Integrace azylantů v Rumunsku“ jsou sice popsány potíže při přístupu na pracovní trh a v účasti na sociálním zabezpečení, opět ovšem žaloba neuvádí, proč by to mělo představovat riziko nelidského či ponižujícího zacházení.

12. Celkově tak argumentace žalobce i jím předložené listiny věcně nezpochybňují závěry žalované a vypovídací hodnotu podkladů jejího rozhodnutí. Plyne z nich toliko to, co je v rozhodovací činnosti známo: rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. Rumunsko však obecně není považováno za stát, kde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (např. rozhodnutí č. j. 4 Azs 135/2020-32 ze dne 20. 8. 2020 a č. j. 7 Azs 72/2020-23 ze dne 28. 5. 2020 s dalšími odkazy).
13. Nedůvodné pak jsou i námitky směřující k neschopnosti Rumunska zajistit základní opatření v oblasti veřejného zdraví s ohledem na pandemii nemoci COVID-19. Tato tvrzení žalobce totiž nijak nedokazoval. Momentálně nepříznivý stav veřejného zdraví v Rumunsku pak důvodem pro převzetí příslušnosti Českou republikou není – ohledem na dlouhodobě nepříznivý stav veřejného zdraví v České republice není ani zřejmé, v čem by si žalobce oproti Rumunsku zásadně polepšil. Žalovaná se s touto otázkou nicméně po právu vypořádala: pandemie nemoci COVID-19 nezměnila nic na tom, že právo platí a platí tedy i nařízení č. 604/2013 (srov. i odst. 24 rozsudku NSS č. j. 2 Azs 134/2020-29 ze dne 20. 11. 2020). Dočasné pozastavení transferů tedy nemá přímý vliv na to, že Rumunsko je povinno žalobce přijmout. Jakékoliv dočasné pozastavení tedy může trvat pouze po nebytnou dobu (srov. sdělení Komise č. 2020/C 126/02 *Nákaza COVID-19: Pokyny k provádění příslušných předpisů EU v oblasti azylových řízení, postupů navrácení a přesídlování*). Z ničeho neplyne, že by předání nebylo možné provést za podmínek a ve lhůtě šesti měsíců předvídaných čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení č. 604/2013.
14. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované netrpí vytýkanými vadami řízení a její úvahy jsou v souladu se zákonem. Žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
15. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému náleží podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka se skládá z 3 100 Kč za doplnění žaloby jako jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, z 300 Kč za jeden režijní paušál a ze 714 Kč představujících 21 % DPH. Tato částka mu bude vyplacena z účtu soudu do dvou měsíců od právní moci tohoto rozsudku.
16. Za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud odměnu nepřiznal, neboť je zásadně třeba, aby se po doručení usnesení o ustanovení zástupcem uskutečnila

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

první porada s klientem (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze č. j. 6 A 722/2000-35 ze dne 7. 6. 2002, č. 1024/2002 SJS, rozsudky NSS č. j. 4 Ads 306/2018 ze dne 6. 12. 2018, č. j. 8 Ads 271/2018-34 ze dne 25. 4. 2019 či usnesení ÚS sp. zn. IV. ÚS 22/19 ze dne 29. 1. 2019), ledaže je dán objektivní důvod, proč porada neproběhla (usnesení sp. zn. I. ÚS 1879/10 ze dne 1. 8. 2011). Poradu s klientem či důvody, proč porada neproběhla, ovšem advokát soudu nedoložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. ledna 2021

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.